

о, Боже! той... викна Петръ отчаянно, като затули съ рѣцѣ си очи-тъ и заплака.

— Не юначе, не дѣй ся грижи, той не бѣше толкостъ злѣ боленъ.

— А сега дѣ е? казвай за Бога скоро, ако знаешъ.

— Хе! тамъ виждашь ли подъ баира, дѣто ся глѣда село, назовавано Айдемиръ, тамъ заносять болничявы и ранены, и той може да е тамъ; ако ли не, тукъ прѣзъ баира има друго село Кале-Петрово, ты ще пыташь тамкази.

— Да си живъ и здравъ, побратиме, нека Господъ тя награди, бързо изрече Петръ и трѣгна. изъ трѣлиивъ-тъ полянъ кадѣ село-то Айдемиръ

— О, Боже! думаше си той на ума, като вървѣше крачешкомъ, и отъ тукъ си изгубвамъ надѣждъ-тъ, нѣ дано е живъ и дано е тука; у мене има пары, азъ щѣ го изцѣрьж по скоро и тогава.

Наведенъ съ глави на долу, вървѣше бърже. бърже. На пѣтя стигва двѣ коля, кои-то отивахъ къмъ сѣще-то село; той наднича въ тѣхъ и що да види! тѣ бѣхъ пълны съ болны хорица, на-трупани единъ върху другы, кои издавахъ слабы тѣжки охканія. Петръ нажаленъ отъ това зрѣлище, помисли си, че и съ Василя е станало сѣще-то;